

Barcelona, 3 de febrer de 2011

ANY IV. núm.

111

S'HAN CLAUSURAT LES CELEBRACIONS DELS 30 ANYS DE L'URC

Paraules de la Gna. Mª Cristina, Martínez, presidenta de l'URC, a l'inici de l'Eucaristia a la Catedral de Barcelona amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada

En el dia de la presentació de Jesús al temple els consagrats celebrem la nostra festa. Un dia simbòlic que ens convida a tornar a posar sobre l'altar les nostres vides com a ofrena al Déu que ens ha cridat a seguir-lo, que camina al costat nostre i que continua posant a les nostres mans una missió: aneu i anuncieu el que heu vist i heu escoltat.

Celebrem també avui la cloenda del 30è aniversari de la Unió de Religiosos de Catalunya. Aquests 30 anys de vida de la nostra institució són sens dubte motiu d'agraïment.

El lema d'aquest any, *Els joves*

consagrats, un repte per al món. Sòlids en la fe, ens parla d'esperança i compromís. Fa palesa l'existència de "joves" en el si de les nostres congregacions. I ens recorda el nostre compromís d'ésser "repte per al món", amb la solidesa que ens dóna una fe viscuda enmig de dubtes, de dificultats, de límits... Una fe que es concreta en respostes diverses, tant com ho són els nostres carismes, als nous reptes, que vivim en també nous escenaris.

També en aquest número:

- ▶ Ressò del Simposi. Ponència de la Gna. Margarida Bofarull. Text íntegre
- ▶ Teodor Suau imparteix la propera Jornada de Formació Permanent de l'URC
- ▶ L'URC organitza a VIC dues tandes d'exercicis espirituals
- ▶ Montserrat commemora els 25 anys d'*Arrels Cristianes de Catalunya*
- ▶ Convocatòria de la Trobada d'antics membres de les Comissions Permanents de l'URC

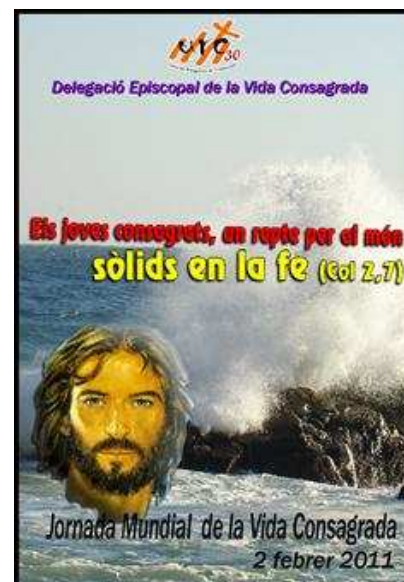
La imatge que ens presenta el pòster d'aquest any és la de Jesús enmig d'un mar, al costat d'una gran roca on trenquen les onades transformant l'aigua en escuma. Els que estem avui aquí hem optat per navegar mar endins, per deixar les nostres terres, els nostres espais de seguretat i fer-nos a la mar. Al davant nostre els nostres fundadors i fundadores, homes i dones que ens han deixat en les seves petjades senyals lluminosos que ens marquen el camí. Ells són les nostres brúixoles de navegació. Ells i tants consagrats i consagrades que amb la seva vida ens confirmen que val la pena emprendre el viatge.

Al costat nostre, joves consagrats, il·lusionats per Jesús i pel seu projecte, amb els qui fem la travessia.

Avui tots els consagrats joves, grans i més grans, agraïm a Déu que ens cridi a navegar amb Ell pel mar de la vida. Li agraïm que ens recordi que hi ha una història que està per construir i que en som responsables de com ens construeix.

Li agraïm a Déu, especialment, la vida dels consagrats i consagrades que són, com aquesta roca del pòster de la jornada, homes i dones fermes que estan lliurant la seva vida a Déu enmig d'un mar embravut, amb circumstàncies dures i difícils, marcats per la malaltia, la limitació, la persecució.

I, finalment, donem gràcies a Déu pels 30 anys de la Unió de Religiosos de Catalunya, per totes les oportunitats de compartir, de reflexionar, d'actuar junts que se'ns obren gràcies a aquesta institució que està, i vol estar sempre, al servei de la vida religiosa de Catalunya.

Jornada Mundial de la Vida Consagrada – 2 de febrer de 2011

El Simposi, antesala de la Jornada Mundial: “Compartir-ho tot té un valor profètic”. La proposta d’esperança de la vida religiosa

(Jordi Llisterri – CR) El dia de la Candelera se celebra la **Jornada Mundial de la Vida Consagrada**. A Catalunya el dia dedicat als religiosos i les religioses s'emmarca en els 30 anys de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

Aquest aniversari també vol posar al dia el compromís dels religiosos catalans, una de les finalitats del Simposi que va organitzar l'URC el 22 de gener a La Salle Bonanova de Barcelona. “**Profetisme de la vida religiosa en un cristianisme de diàspora**”, un títol que indica la necessitat de continuar “renovant i revitalitzant” la vida dels religiosos. Així presentava en el Simposi les inquietuds actuals dels religiosos Cristina Martínez, presidenta de l'URC. En iniciar la trobada, es va llegir el missatge de suport dels bisbes catalans.

El **Concili Vaticà II** ha marcat definitivament la vida dels religiosos i ha obert un procés amb **tensions però sobretot amb encerts**. Aquesta és la reflexió que va fer el jesuïta Jesús Renau, repassant els canvis que han viscut els religiosos i els principals esdeveniments dels darrers anys com el Congrés de la Vida Religiosa de 1993 o el Concili Tarraconense de 1995. Anys de canvis que han portat que el treball conjunt amb els laics faci que “les coses vagin més bé” o que **“allà on hi ha uns problemes socials greus, sempre hi trobem una religiosa** o una comunitat, de forma discreta, treballant, pregant i servint”.

Margarida Bofarull, religiosa del Sagrat Cor i vicepresidenta de la CONFER, va presentar una actualització de les conclusions del Congrés de la Vida Religiosa de Catalunya de 1993. Va remarcar alguns dels trets centrals de la identitat i de la missió dels religiosos en els quals **“la qüestió central és estimar el germà”**. Alhora, en una societat individualista, la vida comunitària s’ha convertit en un factor contracultural: “compartir-ho tot té un valor profètic”, una realitat és massa desconeguda i que s’ha de visualitzar més.

“La vida religiosa és una vida alternativa que ens permet estar allà on no poden estar altres”, va assegurar Bofarull. “La nostra missió és ser **portadors d’esperança**” i mostrar que “el mal no té la darrera paraula”.

En el Simposi també va fer una aportació de caire més formatiu la benedictina **Teresa Forcades**. Va descriure com analitzen els experts els diversos discursos que s’estableixen en les relacions humanes i quin serien els més propers a la proposta de Jesús, que vol “posar les persones davant de la seva responsabilitat”. Forcades va relatar un model de relació en el qual **“sempre és possible fer el salt a l’estimació”**.

Aquí (www.catalunyareligio.cat) podeu veure un **resum** de les intervencions. Properament estaran disponibles les intervencions íntegres.

Simposi de l’URC: documents i notícies

Més de 300 religioses i religiosos van participar el dia 22 de gener, dissabte, al Simposi per celebrar els 30 anys de la creació de l’URC al col·legi La Salle Bonanova. Una jornada plena de contingut entorn d’un tema de gran actualitat: *El profetisme de la via religiosa en un cristianisme de diàspora*. Publiquem avui el text íntegre de la tercera conferència.

Tercera ponència

Una relectura profètica i agosarada: “El que es nou demana novetat”

Margarida Bofarull, Societat del Sagrat Cor, provincial i vicepresidenta de CONFER

En primer lloc vull comentar que la meua intervenció és fruit d’un treball intercongregacional, i això em sembla que per si mateix ja és profètic. Ho desenvoluparé més endavant, però crec que el fet de pensar, treballar i buscar plegats religiosos de diverses congregacions és en si mateix significatiu.

El grup que ens vam començar a reunir l’any 1997, quan vam rebre l’encàrrec del CEVRE de reflexionar des de la pròpia experiència sobre el futur de la Vida Religiosa a casa nostra, ens seguim reunint actualment. Hi ha una germana que ja ens acompanya des de la casa del Pare, la Montserrat Salvat, OSB. Després de la publicació del treball l’any 2000 es van afegir nous membres al grup, de manera que actualment som els següents: Manel Castillo, marista; Laura Riudavets, vedruna; Joaquim Recasens, franciscà; Isabel Vázquez, concepcionista; Màxim Muñoz, claretià; Quim Erra, germà de sant Joan de Déu; Quim Pons, jesuïta; i Margarida Bofarull, del Sagrat Cor.

Ens anem trobant amb una periodicitat bimensual, i si bé és cert que els diversos compromisos fan que sovint no hi siguem tots, procurem donar un espai a aquestes trobades

perquè senzillament el fet de celebrar i compartir la fe, la vida, la vocació, la missió, la riquesa de les diverses famílies religioses, els somnis, les inquietuds, l'amistat, la pregària i l'Eucaristia ens ajuda i va configurant la nostra identitat en el seguiment de Jesús, encarnats en aquest món que Déu tant estima.

Reprendré més endavant el tema de la intercongregacionalitat, però vull ja des d'ara dir que hem dedicat dues trobades del grup a aquesta reflexió i que el PowerPoint és fruit del treball d'Isabel Vázquez.

Per contextualitzar el llibre *El que és nou demana novetat*, vull recordar que és el fruit de quatre grups de treball que ens vam començar a reunir per encàrrec del CEVRE l'any 1997 per reflexionar, com ja he dit, sobre el futur de la Vida Religiosa a casa nostra, donant

continuitat a l'experiència viscuda al Congrés de Vida Religiosa (1993-1995). Cada grup tenia un coordinador que es trobava amb la resta de coordinadors de manera periòdica. Dels quatre grups formats, tres d'ells eren generacionals, per franges d'edat, i el quart era constituït per superiors i superiores majors. El primer grup, de 25 a 35 anys, el va coordinar Emili Turú, marista; el segon, de 35 a 45 anys, el vaig coordinar jo, Margarida Bofarull, del Sagrat Cor; el tercer, de majors de 45 anys, el va coordinar Claustre Solé, de la Companyia de Maria; i el quart, el dels SSMM, el va coordinar Oriol Tuñí, jesuïta.

Fer una relectura profètica i agosarada d'"El que és nou-demana tenir present, en primer lloc, el mateix títol de la nostra reflexió: *El que és nou demana novetat*, i per tant si sabem parar l'orella cada matí, si sabem obrir els nostres cors i les nostres intel·ligències a l'acció de l'Esperit que és amb nosaltres cada dia, ens disposarem a estrenar novetat quotidianament.

Cal llegir "els signes dels temps", compartir els goigs, els dolors, els treballs, les vides dels nostres germans i germanes arreu del món; cercar amb ells i mostrar amb tendresa l'Amor entranyable del nostre Déu per cada una de les persones que Ell ha creat.

La novetat ens ve urgida per la realitat de cada dia, de cada situació, perquè l'Amor és el més dinàmic de la nostra existència, és la força sempre nova i renovadora, és el que ens fa llevar cada matí amb il·lusió, és el que ens permet treballar i donar sentit al patiment i a l'existència. L'amor és nou cada dia perquè nosaltres som cada dia cridats de nou, perquè cada dia renovem els nostres compromisos, perquè cada dia creem i transformem.

La novetat implica estar oberts a l'acció de l'Esperit en nosaltres, no posar-li traves ni límits comptant només amb "el que hem fet sempre" o amb els nostres recursos humans i materials sense caure en el compte de que l'Esperit fa, en aquells que se li obren, el que ningú més és capaç de fer.

Tenim la riquesa d'una tradició que ens dóna més bagatge per endinsar-nos en nous camins apostòlics i comunitaris recolzats en Aquell que ens ha dit que és amb nosaltres dia rere dia fins a la fi del món.

Sabem que el vi nou demana bots nous, el que potser no acabem de copsar és el vi nou de la Vida Consagrada.

Acostumats a veure "bots vells" no ens adonem del vi nou que demana bots nous. El vi nou hi és, no tan sols en els més joves que renoven les nostres famílies religioses, el vi nou és també en cadascun dels religiosos que s'adona que és possible néixer de nou, en cada

persona que agraeix cada dia la nova vida que se li regala i que està disposada a estrenar novetat per respondre a les crides que ens fan els nostres germans i germanes arreu del món. Tot i que sigui aterrant en una experiència personal us he de dir que he passat un càncer, i que en el procés des del diagnòstic fins al tractament he pres consciència vital del do de la vida, de la novetat i oportunitat de cada dia, del que suposa saber-te confiadament en bones mans, que si sóc viva aquí i avui és perquè encara tinc camí a fer, amb altres, i perquè Déu ens ha creat a imatge i semblança seva i estem cridats ser cada dia una mica més allò que ja som per creació. Desenvolupar la nostra humanitat.

INFORMACIONS COMPLEMENTÀRIES

1. Pot veure's l'enregistrament en vídeo d'aquesta conferència a www.catalunyareligio.cat
2. El PowerPoint de la conferència està penjat a la web de l'URC, que pot descarregar-se.

Crec que sovint ens hem d'obrir a la novetat de la pregunta que ens fa el Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist: "Què n'has fet, del teu germà?".¹ Aquesta és la qüestió central de les nostres vides. "Si diem que estimem Déu a qui no veiem i no estimem al germà a qui veiem, estem mentint". Som creats germans, filles i fills del mateix Pare. En societats molt individualistes, la vida comunitària, la pertinença a un Cos, ens obren a la nostra realitat més pregona, a la nostra identitat última, la de criatures germanes, interdependents i cridades per amor a estimar com som estimades.

La realitat va canviant i, per tant, les nostres maneres de donar-hi resposta també ho han de fer. Depassa l'àmbit d'aquesta exposició fer una anàlisi de les realitats que vivim a Catalunya avui, dels diferents contextos en què ens movem a la Vida Religiosa, de les diferents influències que tenim, de com han canviat les possibilitats de relació amb els nous mitjans, etc., però evidentment vivim realitats molt diferents a les de fa només cinc anys.

Tot això ens demana novetat i no hem de tenir por perquè l'Esperit ens continua obrint camins i renovant les forces cada matí.

Només podem donar nous fruits si estem empeltats en el Cep veritable. A la natura ho veiem molt clarament: els arbres, els ceps poden quedar nus, "pelats" aparentment, morts fins i tot, però si la saba corre pel tronc, si estan empeltats al cep, surten de nou fulles i fruits.

El que possibilita tota novetat, el que possibilita la vida, és restar en Jesucrist, que és la Vida mateixa.

Podem passar moments de despullament, disminució, etc., que si restem en Ell seguirem donant fruit, i sempre serà nou, perquè va corrent saba nova pel nostre interior.

Recordo que fa uns anys vaig escoltar a la mestra de novícies d'un monestir de Fuenterrabia que ens deia que sovint s'atansava gent al Monestir i li preguntaven: ¿Quantes vocacions teniu?, i que ella sovint responia: "Cadascuna té la seva i procura conservar-la".

Més enllà de l'acudit crec que toca el punt central, tenir cura de l'Amor primer, viure la nostra vocació. No sé si hi ha crisi de vocacions o crisi de vocació sovint. Diu el llibre dels Proverbis "cuida el teu cor perquè en ell hi ha les fonts de la vida".² Com tenim cura del nostre cor? El tenim realment atrapat per Jesucrist i el seu Regne? "On hi ha el teu tresor hi haurà també el teu cor". La novetat l'aporten a les nostres Congregacions les dones i els homes apassionats per Jesucrist i el seu Regne, els atrapats centralment per la urgència del Regne, per la Bona Notícia.

¹ Gn 4,9.

² Pr 4,23.

Fins aquí el comentari sobre el títol de la nostra reflexió i per què el vam anomenar així.

Fer-ne una “relectura profètica i agosarada” vol dir abocar-nos al món profètic de l’anunci i la denúncia. Aquesta és la missió del profeta.

Anunciar que hi ha novetat, que la vida és dinàmica, que qui te “l’electro plà” és mort. Tenim un cor que bateja i un cervell que constantment crea noves connexions, hem sentit una Paraula que ens ha dit: “Mireu que faig noves totes les coses”.

Venim d’una tradició profètica que ens convida a treballar, creure i esperar que els deserts poden esdevenir terres fèrtils.

L’esperança caracteritza la nostra Fe i no hi ha res més nou que l’esperança.

La Vida Religiosa portadora d’esperança, transmissora d’esperança, portaveu de novetat, de possibilitat, missatgera de la Bona nova.

Si volem ser coherents amb la missió profètica hem de denunciar també. Denunciar tot el que deshumanitza, el que impedeix la vida, i això també en el si de les nostres comunitats i institucions.

Denunciar quan ens aturem en el camí, quan pactem amb el poder, quan no acollim la vida que se’ns regala, quan fem de les pors i les comoditats criteris de la nostra presa de decisions, quan abdiquem de la nostra profecia i no ens despullem de la persona vella per revestir-nos de la persona nova que som cridats a ser.

No oblidem que la nostra missió profètica és “anunciar la Bona Nova als pobres, embenar els cors trencats, pregonar als captius l’alliberament, i als presos la llibertat, pregonar l’any de Gràcia de Jahvè... per consolar tots els que ploren”.³ Recordàvem ja en el nostre treball que “sense visions profètiques el poble decandeix”.⁴

Aterraré ara a *El que és nou demana novetat* tractant de fer-ne aquesta relectura.

Em sembla bo recordar que, tal com ja vaig exposar en la introducció a l’exposició del treball del nostre grup, alguns dels temes que s’havien repetit amb força en la nostra reflexió van ser: 1) el que és nou demana novetat, no hem de tenir por de ser creatius; 2) no es tracta tant de teoritzar sobre la Vida Religiosa com de viure amb més radicalitat aquesta opció d’amor, “ ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica” (Jn 13,17); 3) els més pobres haurien d’estar més al centre de les nostres preferències i opcions (personals i institucionals); 4) la intercongregacionalitat ens dóna una força que hem de poder oferir al nostre món; 5) la vida comunitària ens demana respecte i generositat.

Vam treballar entorn de tres eixos: identitat, comunió i missió.

El grup dels més joves ho va recollir en set elements que creien que eren els que marcaven la novetat de la Vida Religiosa:

1. Respecte i valoració de cada persona
2. Experiència de Déu
3. Vida comunitària
4. Intercongregacionalitat
5. Mútua interpel·lació religiosos-laics
6. Significativitat de la nostra vida
7. Itinerància i mobilitat

Seguiré per a la relectura l’esquema dels tres apartats d’identitat, comunió i missió.

³ Is61, 1-2.

⁴ Pr 29, 18.

■ IDENTITAT

La identitat ens ve donada per la nostra vocació; és a dir, per la crida que hem rebut, que hem escoltat. Déu mateix ens ha cridat a cadascú pel nostre nom i ens ha convidat a entrar en un projecte, el Regne de Jesucrist, que suposa estar empeltats en Ell, i en el nostre cas, entregant radicalment totes les nostres energies i capacitats per respondre i seguir a Qui ens ha cridat.

Crist crida de maneres molt diverses i la nostra no és una resposta més “perfecta”; la “perfecció”, si ho voleu, ve de la resposta generosa a la crida, a la vocació de cadascú. La radicalitat és patrimoni de tots els cristians.

El que sí que dóna identitat a la nostra crida és aquesta relació d'amor preferencial per Jesucrist i el seu Regne, no anteposant-hi res i entregant-hi totes les nostres energies i dimensions.

És l'experiència del “m'heu seduït, Senyor, i m'he deixat seduir”.

Qui te consciència que la seva vocació és un do ho transparenta. Cal acollir, “alimentar” aquesta experiència profunda de Déu, és el més nostre. I és el que més esperen de nosaltres específicament moltes germanes i germans nostres, que compartim amb senzillesa i gratuïtat el que hem rebut.

Aquesta experiència de Déu és la del Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist. És un Déu trinitari, comunió. Contemplant Jesucrist veiem el Pare.

Aquesta experiència amorosa ens porta al seguiment de Jesucrist i en ell som cridats a reproduir el Seu procés d'encarnació i abaixament.

El procés kenòtic és un procés clau a l'hora de parlar de la nostra identitat de religiosos i religioses.

Despullar-nos de tot poder i prestigi, mostrar el rostre misericordiós de Déu, és la invitació que rebem en la nostra vocació, ens hauria de constituir identitàriament.

És la radicalitat d'entregar tot el que som i tenim al servei del Regne; en el seguiment radical de Jesucrist. És l'experiència de “vendre el camp” perquè s'ha trobat la perla.

Aquesta entrega total la fem dins un Cos congregacional que té un Carisma propi, per tant, que ha de compartir des de l'especificitat del que ha rebut, en bé de tots i de l'Església de Jesucrist.

Em sembla molt important, i ho desenvoluparé tot seguit, el fet que aquest seguiment radical i aquesta entrega total la fem dins i des d'un Cos Congregacional. Això és constitutiu de la nostra identitat. No anem individualment, el nostre rostre és comunitari.

Ja no em pertanyo, entrego lliurement tot el que sóc i tinc, no dispenso de mi mateixa, contínuament he d'anar integrant el “jo” i el “nosaltres”. Si miro el món i la vida només des de mi mateixa, estic traint la nostra identitat, estic “robant” el que pertany als altres, en definitiva, el que pertany a Déu, i el nostre Déu és Pare de tots.

He dit que la nostra identitat és comunitària. El fet comunitari és testimoni d'Evangelí i signe alternatiu a l'individualisme regnant. La comunitat de béns és contracultural. Compartir-ho tot té un valor profètic. Hem de visibilitzar-ho més.

Això és bastant desconegut, i pot ser una crítica que ens fa el món d'avui, visibilitzem poc el que som i potser és perquè no vivim prou agosaradament el que som cridats a viure.

No es tracta de mostrar més signes externs, sinó de compartir més humilment el que som.

Sobre la comunitat hi tornaré quan parli de la missió.

També forma part de la nostra identitat la gratuïtat. Donar gratuïtament el que hem rebut gratuïtament: amor sobretot. En un món tan acostumat a relacions contractuals "et dono i em dones, comprar i vendre", som cridats a establir relacions d'Aliança, gratuïtes.

Penso que hem de compartir més gratuïtament el nostre temps, els "nostres" espais, en definitiva, les nostres vides.

Viure des de l'agraïment i des de la llibertat.

Aprofitem prou la llibertat profètica que podem i hem de tenir? Aquí la nostra identitat és profètica en moments en què es confon llibertat i autonomia. Hem d'anar cap a la veritable llibertat. Podem viure situacions on tenim l'autonomia disminuïda, i això costa (per exemple, pèrdua de facultats físiques, empresonaments...), però ningú ens pot impedir ser lliures, la llibertat és un do de Déu que té molt a veure amb la consciència.

La nostra identitat és ser, més que fer, tot i que el que fem també mostra qui som, però no confoneu-ho. La missió té un pes tan important que hem de tenir cura per veure i viure que "ser" és també la nostra missió. La identitat no ens ve donada pels nostres projectes concrets. On tenim arrelada la vocació?

La nostra identitat és carismàtica.

Un altre tret és la sororitat, la fraternitat, que és també constitutiva de tot cristià, però que l'hem de viure "exageradament" en la vida religiosa. Tant a l'interior de les nostres comunitats i famílies religioses com a segell de les nostres relacions.

En definitiva, som cridats a viure una confiança agosarada i activa en Déu, Senyor de la Història, conduïda i sostinguda pel seu Esperit.

▪ COMUNIÓ

Dèiem en "el que és nou" que "la vocació a la V. R. És una crida a la *unió comuna*, i respon al desig de Crist: "Que siguin u" (Jn 17,11). (...) La comunitat religiosa és expressió de la gran *koinonia* trinitària. (...) La comunió és profètica en la mesura que assumeix els goigs, les esperances, les tristeses i les angoixes de l'home i de la dona del nostre temps, alhora que permet anticipar noves formes alternatives de relació humana i de compartir (...) La comunió exigeix, encara, que ens situem en la dinàmica de l'amor, i no del temor, de la veracitat i del diàleg, evitant actituds de defensa i de tancament. De cara al futur significa un pas vers la unitat en la diversitat, no una uniformització."⁵

Per tant, la comunió ens demana un gran respecte i valoració de cada persona.

Començant per les nostres comunitats. Penso que és profètica la valoració i estima dels religiosos més grans, en un món on sovint només es valora els eficaços i productius.

La intercongregacionalitat ens dóna oportunitats múltiples de visibilitzar la comunió. En aquests deu anys han anant sorgint també comunitats i projectes intercongregacionals. Són camins oberts en bé de tots.

Vèiem ja fa deu anys, però, com a tasca urgent, la valoració i la participació equitativa de les congregacions femenines i masculines en les relacions intercongregacionals. Crec que aquí ens queda molt camí a recórrer encara. No parlo de valoracions que tenen poc a veure amb l'Evangeli, parlo de respecte profund.

⁵ Grups de reflexió del CEVRE. *El que és nou demana novetat*. Claret 2000, pàg.73.

També en el si de la comunitat eclesial. La vocació cristiana és comunitària. Dèiem en el document que “una de les aportacions més valuoses de la VR al conjunt de l'Església local és precisament ser signes que la veritable comunió cristiana és comunió de vida, no tant d'idees. (...) La comunió eclesial ens hauria de portar a la comunió amb el món”.⁶

Penso que un camí previ a recórrer és el coneixement mutu. Deixar caure prejudicis, atansar-nos i valorar-nos des de les aportacions específiques de cadascú a la comunitat eclesial. Hi ha dificultats reals i ferides obertes, però l'Esperit ens obre possibilitats sempre noves, possibilitats de perdó i estima.

Una comunitat eclesial que no és capaç de viure en comunió amb tots els seus membres està essent infidel al manament del Crist.

Estic parlant de comunió evidentment també amb els seglars, els pastors i els membres d'altres famílies religioses o instituts.

La comunió ens demana un reconeixement humil de l'altre i, per sobre de tot, una estima, una disposició a acollir més que a excloure, a comprendre més que a judicar, a escoltar més que a ignorar, a valorar més que a menysprear, a beneir més que a maleir.

La comunió demana viure i parlar des de la veracitat i l'honestedat.

En l'àmbit profètic de la denúncia crec que hem de convertir-nos de tots els individualismes i protagonismes que sovint mostrem. No ajuda a la comunió el fet de que cadascú miri i actuï només per a ell mateix o per a la seva institució. A voltes donem espectacles lamentables i frenem la vida que es podria donar si estiguéssim i visquéssim en comunió.

I no hi ha dubte que un tret essencial és la comunió amb els més pobres, i estar en comú-unió vol dir optar per aquest moviment de despullament de privilegis, de possessions, per aquest moviment kenòtic en definitiva.

Hi ha molts aspectes profètics de la comunió que no tinc temps de valorar, però sí apuntaré que un dels que hem anat prenent més consciència en els darrers anys és la comunió amb el Món en l'àmbit de l'ecologia.

Hem de contribuir a renovar les relacions de l'home i la dona envers l'entorn natural. Dèiem al document que “aquesta manera de relacionar-se amb la natura ha de reflectir la manera nova que els cristians tenen de relacionar-se entre si fonamentada en el respecte, la gratuïtat, la gratitud, i en el qual no hi ha lloc per a l'abús, la manipulació indiscriminada i l'egoisme”⁷

Crec que això es va reflectint en les praxis comunitàries de reciclatge, de decreixement consumista, d'hàbits de sostenibilitat, etc.

Aquest punt de la comunió inclou també el respecte a altres cultures i religions.

I crec que no solament respecte; hem d'anar més enllà. Pel que fa a la comunió amb persones d'altres cultures, penso que hem de procurar que la internacionalitat de moltes de les nostres famílies religioses es converteixi en bona notícia per a tots. Podem aprofitar molt la nostra internacionalitat per comprendre, acollir, dialogar, agrair la seva aportació, aprendre...

Pel que fa a l'àmbit interreligiós, ja dèiem en el document que “ens cal establir ponts d'entesa i de reflexió, així com espais de trobament entre persones de diverses religions.”⁸

La passió del nostre Déu és la inclusió.

És moment, més que mai, de mostrar el rostre del Déu comunió. És profètic proclamar amb la vida que la comunió és possible, entre persones i entitats d'ideologies diverses, que el nostre Déu és Pare de tots, i per tant som germans. Fraternitat vers fratricidi.

Sé que és molt fort el mot fratricidi, però tot el que trenca la vida dels germans ho és. A les nostres comunitats i institucions tenim oportunitats úniques de mostrar aquesta voluntat

⁶ Id. pàg. 76-77.

⁷ Id. pàg. 81.

⁸ Id. pàg. 81.

inclusiva de Déu, creant espais oberts i acollidors de tots: els pobres, els qui pensen diferent, els sovint allunyats per exclosos, els qui pertanyen a cultures diverses, els qui practiquen altres confessions...

Quan es vol subratllar que la diferència és font de conflicte, la VR ha de mostrar que el diàleg i la col·laboració són vies per a la valoració de l'altre, que la nostra Fe ens mena a la fraternitat i a la comunió.

Hi ha molts camins oberts. No ens cansem mai en aquest camí de comunió, no donem la victòria al mal i a la divisió perquè la darrera paraula és una paraula d'amor.

▪ **MISSIÓ**

És la nostra missió testimoniar Aquell amb qui ens hem trobat i que ens ha cridat, tot proclamant la Bona Notícia del Regne.

Proclamar la Bona Nova és humanitzar profundament, procurar la vida per tots.

Tot el que és alliberar les persones és donar Glòria a Déu.

Estem cridats a fer el servei d'humanitzar els nostres entorns i comunitats.

Podem mostrar el rostre més amable de l'Església al nostre món.

Les nostres vides i comunitats han d'estar amarades de misericòrdia.

La comunitat és missió en si mateixa.

Pensem que la vida comunitària sovint s'ha cuidat i valorat més des de la VR femenina; i la vida comunitària és missió i forma part del testimoni.

Potser cal denunciar que en moments hem arribat a una comprensió massa funcional de la comunitat.

A voltes les comunitats som poc incisives, estimulants. Hi ha menys gent jove i tenim el perill de mirar-nos el melic, "som pocs, grans, ens hem de cuidar".

Hem de continuar sent agosarats i permetre que les germanes i germans que puguin veure més enllà ho puguin viure, ser icones on participem tots. Que ens ho sentim nostre.

La societat té dret als nostres espais comunitaris. Els seglars ens demanen una presència. Tenim una aportació específica. És una especificitat de presència. Veure com ens situem.

Darrerament acostumem a tenir grans espais comunitaris semibuits i podem convertir aquesta realitat en una oportunitat. És una crida a ser creatius i a continuar la nostra missió amb tasques i realitats diferents.

La vida religiosa és una vida alternativa. El nostre estil de vida ens permet ser allà on no poden ser-hi altres. I si no ens ho permet, preguntem-nos quin estil de vida tenim.

L'atenció preferent als més pobres i necessitats han de ser signes identitaris de la nostra missió. Tenim l'oportunitat de ser la veu dels qui no tenen veu (sovint perquè els l'hem tret), dels empobrits.

En un món amb tantes necessitats les nostres queixes en un món ple de privilegis són una ofensa vergonyosa per a tants germans nostres. La missió de proclamar la Bona Nova implica el descentrament, l'escolta del clam dels pobles i dels pobres.

Hem estat enviats de dos en dos i la intercongregacionalitat ens obre noves possibilitats apostòliques. Cal defugir els individualismes. I és clar que això dóna més vida i multiplica els nostres esforços en bé de tots. Ens ajuda a respondre millor a les crides que ens fa el nostre món. Ens permet donar respostes que de manera individual serien impensables.

Un punt important és no confondre la missió amb les tasques concretes.

La missió la tenim mentre tenim vida, les tasques canvien i fins i tot poden desaparèixer.

Hem parlat sovint en el grup de com posem, aboquem, molta afectivitat a les nostres tasques, i jo crec que posem poc el cor en la missió. Hem de posar el cor en el que fem o, més ben dit,

fer tot el que fem amb el cor també, no fer dicotomies. La persona és una i tot el que ens unifiqui és font de maduresa.

Això és una cosa, una altra és projectar les nostres persones en les tasques concretes, fent suplències afectives. Com s'explica, si no, que a voltes s'organitzin grans conflictes quan se'ns demana un relleu en una tasca? De quines fonts bevem? Quina és la nostra missió i vocació?

Tan important com la missió són les maneres de dur-la a terme. Els "com" són gairebé tan importants com els "què".

Com vivim i duem a terme la missió diu de la nostra identitat. Hauríem de ser profetes de l'alegria, de la gratuïtat i del valor del petit i senzill.

La nostra missió és també ser portadors d'esperança. Una esperança ben fonamentada i arrelada en Crist. El nostre món necessita esperança. Sabem que el mal no te la darrera paraula, no siguem profetes de calamitats.

La nostra Fe ens convida a "esperar contra tota esperança",⁹ i sabem que "l'esperança no enganya".¹⁰ "És en esperança que hem estat salvats".¹¹ Pau, en una invitació a la unitat, en la carta als Romans diu: "Que el Déu de l'esperança us ompli de tota joia i tota pau en la vostra fe per tal que la vostra esperança sigui ben abundant pel poder de l'Esperit Sant".¹² El nostre Déu és el Déu de l'esperança.

Missió també és, i ho dèiem en el document, "oferir, compartir i celebrar des d'una opció de vida que vol fer present Déu acomplint una funció profètica. (...) Allò que els religiosos i les religioses hem descobert ho hem d'oferir als altres, perquè en realitat no podem deixar de pregonar la Bona Nova de Jesucrist i el do de què hem estat objecte. (...) La celebració és expressió i agraïment pel do rebut de Déu des de la seva gratuïtat amorosa. La nostra missió és, doncs, també un espai de pregària, i ha de conduir a la dimensió gratuïta i àdhuc lúdica de tota la nostra vida".¹³

Vull acabar amb aquest fragment del final de l'Evangeli de Marc, que expressa molt bé la missió que hem rebut:

"Aneu per tot el món i prediqueu el missatge joiós a tota criatura..."

Els senyals que acompanyaran els qui creuran seran aquests: en el meu nom expulsaran dimonis, parlaran noves llengües, agafaran serpents amb les mans i, si beuen cap metzina, no els farà mal, imposaran les mans sobre els malalts i es posaran bons... ells se n'anaren a predicar a tot arreu, i el Senyor hi cooperava i confirmava la paraula amb els miracles que l'acompanyaven" (Mc 16, 15-20).

Margarida Bofarull i Buñuel, rscj

22 de gener de 2011

Germanetes de Jesús a través del món: Estats Units d'Amèrica

No sé gaire què dir sobre "immigració i treball", però la veritat és que treballa amb molts immigrants. Això no m'és estrany, probablement, perquè la immigració forma part de la història dels inicis del nostre país. La meva pròpia família procedia de la part francesa del Canadà i d'Irlanda. Vam créixer amb molts veïns que no parlaven bé l'anglès, ja que la majoria eren portuguesos, i que feien tot tipus de feines.

⁹ Rm 4,18.

¹⁰ Rm 5, 5.

¹¹ Rm 8, 24.

¹² Rm 15, 13.

¹³ Grups de reflexió del CEVRE. *El que és nou demana novetat*. Claret 2000, pàg.87-88.

El que és diferent al lloc on treballa ara és la procedència de les persones: Paterson és part de la ciutat de Nova York, tradicionalment, un enorme port d'entrada d'immigrants. Així, el percentatge d'immigrants en els nostres llocs de treball és extremament alt.

Sóc caixera en la fleca d'uns grans magatzems. Els treballadors nascuts als Estats Units es

conten amb els dits d'una mà, però, a més, tal com deia un company turc, "de cent clients, potser n'hi ha cinc que són americans!"

Sovint, quan dino, les converses que hi ha al meu voltant són en espanyol per part de dominicans, peruans, colombians, mexicans... Quan sóc darrera el taulell els meus companys parlen en gujurati, bangla, àrab o turc. Llavors sóc jo qui se sent immigrant!

Hi ha moltes persones a l'empresa amb qui normalment no treballa, però amb les quals tinc algun tipus de contacte i que són grecs,

filipins, egipcis, palestins, ucraïnesos, pakistanesos o de Tanzània. Malgrat les inevitables discussions, em resulta una sorpresa constant veure com aconseguim treballar junts.

Es dona per fet que allà tothom és immigrant, fins al punt que quan em pregunten "d'on ets?" i dic el nom de l'estat, Massachusetts, solen insistir: "però, on vas néixer?" Fa poc vaig marxar dues setmanes per visitar la meva família i fer uns dies de recés allà a prop. Quan vaig tornar, vaig trobar als lavabos una noia de Bangla Desh que em va donar la benvinguda i em va preguntar: "Has anat al teu país?" Jo vaig somriure i li vaig dir que sí. Ben cert: no vaig tornar casada de nou, com ella ho va fer l'any passat quan va anar a casa amb la família...

Darrerament jo em sento encara més "immigrant". Mentre vaig estar amb la família, el magatzem va començar a aplicar la llei de salut pública de cobrir-se el cabell quan treballem amb menjar. Quan vaig tornar ja s'havien repartit tota la remesa de gorres, i em van donar una xarxa que se'm escorria contínuament, així que vaig agafar un mocador i me'l vaig lligar com solíem lligar-nos el vel les germanetes... Ara m'assemblo a les filles de Tevye d'*Un violinista a la teulada*.

Els meus companys més propers saben que l'anglès és la meva llengua materna, així que, quan volen quelcom dels caps, ocasionalment em demanen que parli jo amb ells. L'any passat vam tenir una invasió de ratolins a la fleca i vaig ser l'encarregada de dir al cap que el menjar havia estat fet malbé pels furtius visitants de la nit. Ell immediatament es va enfadar amb mi i em va dir que no m'ajudaria a netejar i que era culpa de l'exterminador que no servia per a res, etc., etc. Jo vaig dir als altres, mentre reïem junts, que era la darrera vegada que jo em cuidava de dur males notícies al cap.

Però, malgrat tot, darrere dels somriures hi pot haver molt sofriment. No tots tenen papers i no poden marxar del país per visitar les famílies que van deixar a casa, a vegades des de fa ja molts anys.

Aconseguir serveis mèdics pot ser un malson per a la major part dels treballadors pobres. A alguns d'ells els agrada la llibertat i la senzillesa del seu nou país, d'altres troben molt a faltar les xarxes socials dels seus països d'origen. Alguns projecten el retorn un cop hagin guanyat el que necessiten o hagin acabat els estudis... La majoria, però, són realistes i saben que són

aquí per quedar-s'hi. El més greu és que amb la gran recessió d'aquests darrers anys no hi ha altres feines on anar i tothom es conforma amb els sous baixos, els retalls d'horaris. Només ocasionalment, davant els abusos de la direcció, algú estreny les dents i marxa.

Fa uns quinze dies vaig sortir una tarda amb tres companyes de feina, vam anar a veure una pel·lícula índia. Érem dues noies turques amb el cabell curt, camises ajustades i un munt de maquillatge i de joies, una marroquina vestida austerament de negre i amb una hijab blanca i llisa, i jo, una monja amb texans. Ens vam parar primer a menjar en un barri indi prop de Jersey City, un lloc on totes les persones i les botigues són índies. Al restaurant hi havia escenes de la vida dels pobles indis pintades a les parets i ballarins del Punjab brodats a les estovalles. Però el primer que ens va aparèixer quan vam travessar la porta va ser una estàtua somrient de tres peus d'alçada d'un mariachi mexicà amb cascavells al voltant del seu enorme barret i una margarida a la mà. I el curri, l'arròs i el naan ens els va servir un cambrer indi que es deia Donald.

Tot plegat em va fer somriure i pensar que qualsevol de les noves cultures que estan naixent d'aquestes onades d'immigració seran plenes de color, d'humor i de vida!

Germaneta Ann-Beth

Signes dels Temps entrevista la presidenta de l'URC

El dia 30 de gener, diumenge, TV3 va emetre en el programa Signes dels Temps, dirigit per Francesc Rosaura, una entrevista a la Gna. Mª Cristina Martínez, presidenta de l'URC, amb motiu de la celebració dels 30 anys. El tema va versar sobre *El futur de la vida religiosa*. Podeu reproduir-lo a: <http://www.tv3.cat/videos/3344191/El-futur-de-la-vida-religiosa>

The image shows a screenshot of a video player on the TV3 website. The video is titled "El futur de la vida religiosa" and is part of the "Signes dels Temps" program. The player interface includes navigation controls, a share button, and a download button. The video content shows an interview between a man in a suit and a woman in an orange top, sitting at a table in a studio setting. The background features a large screen displaying the "Signes dels Temps" logo.

Teodor Suau a la propera Jornada de Formació Permanent

S'ha obert la inscripció de la Jornada del 19 de febrer, dissabte. No espereu al darrer moment

La Unió de Religiosos de Catalunya us anuncia la propera jornada de formació permanent de l'URC-CEVRE. Atès que creiem que la conferència pot ser del vostre interès, ens plau fer-vos arribar aquesta informació.

EVANGELI DE SANT MARC

ORIGINALITAT DE JESÚS I DEL SEU MISSATGE

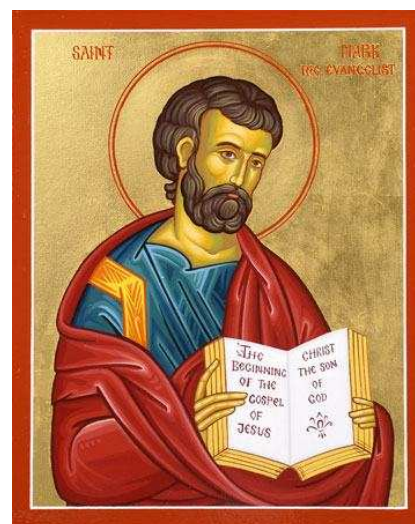
a càrrec de

Teodor Suau

Teodor Suau és director i professor de l'Institut de Teologia, canonge i mestre de cerimònies de la Catedral. És director de la Residència Sacerdotal de Mallorca. Ha estat sempre molt vinculat al tema de la joventut.

Entre les seves obres assenyalam:

- 1988 Jesucrist ens allibera perquè és el fill del Déu amor: primera part de l'Evangeli de Marc 1,1-8,26
- 1991 Germana dels ulls tranquils
- 1992 El mensaje de Jesús, una buena noticia
- 1992 Sor Francinaina Cirer: una vida para los demás
- 1992 Aprendre a viure
- 1994 Més important que la meta és el camí
- 1995 Más importante que la meta es el camino
- 1996 Mujeres en el evangelio de Marcos: de la servidumbre a la fe
- 1996 Al final, l'amor
- 1996 Les dones a l'evangeli de Marc: de la servitud a la fe (1a ed.)
- 1998 La gerra ran del camí
- 1998 El cántaro junto al camino
- 2000 San Juan, el último profeta
- 2000 Gramàtica del bon deixeble: una lectura de l'evangeli de Marc
- 2002 Abraham, l'home del camí
- 2004 Del caos al cosmos: lectura de Gènesi 1-11 (1ª ed.)
- 2004 Fent camí
- 2005 Sant Joan, l'últim profeta
- 2009 Ramon Llull: miracle i misteri
- 2009 De Cafarnaüm a Jerusalem

Data: 19 de febrer de 2011, dissabte

Preu: 20 euros

Hora: 9.45-13.30 i 15.30-17.30 h

Lloc: Col·legi Salesià Sant Josep (c/ Rocafort, 42 - Barcelona)

L1 Rocafort i **L3** Poblesec

Inscripcions: UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (tel.: 93 302 43 67) (de 15 a 19 hores)

Pagament: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

2100-3040-06-22-00340826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres TS**.

Presentació del nou llibre de Lluís Serra: *Códigos del despertar interior*

***claret**
LLIBRERIA

La Teca Ediciones

Llibreria Claret i La Teca Ediciones
us conviden a la presentació del llibre
Códigos del despertar interior, de Lluís Serra Llansana.

Hi intervindran:
José Luis García, per La Teca Ediciones
Mª Cristina Martínez, presidenta de l'URC
Josep Otón, escriptor i professor de l'ISCREB
Montserrat Esteve, periodista de TV3
Lluís Serra, autor del llibre

Dimecres, 9 de febrer de 2011, a les 19.30 h. Sala Pere Casaldàliga de la
Llibreria Claret de Barcelona (c/ Roger de Llúria, 5).

Llibreria Claret • Tel 93 301 0887 – llibreria@claret.cat

Estació d'enllaç: reflexió vocacional en clau de Clown

El passat 21 de gener el Casal Lloïola es va convertir per unes hores en tot un espectacle on el "clown" fou l'amfitrió. Ens convidà a entrar en un museu imaginari on la *Vocació de Sant Mateu*, de Caravaggio, era el quadre principal.

El *clown* escenifica amb un grupet de joves l'escena i ell mateix, que a més de pallaso és un excel·lent dibuixant, va fer la seva adaptació del quadre.

El *clown* ens revela una cosa "muy importante": Avui, en ple segle XXI, Déu continua cridant i per això convidà a uns testimonis a fer una taula rodona. Laia Tort, l'entrevistadora, va interpel·lar cada un dels testimonis perquè ens expliqués com i de quina manera han sentit la crida i quin sentit ha donat a la seva vida.

Pere Castanyer, germà marista, ens va comentar com després d'alguns anys d'haver acabat els seus estudis en una escola marista, després de passar una època on Déu li semblava amagat, va sentir la seva crida, per servir-lo al costat dels

nens, dels joves, i d'una manera especial amb els més necessitats. Ens va comentar que, malgrat, de vegades, Déu continuï amagat, cada matí referma la resposta a la crida amb il·lusió renovada.

Jordi Tres, rector de Piera, ens va comentar que, des de ben petit, la parròquia del seu poble era com la segona casa (la catequesi, fer d'escolà...). Això el va portar a descobrir que se sentia cridat per seguir compromès en la vida i missió del preveres: estar al costat de la gent, per escoltar-los, acompanyar-los i descobrir amb la seva gent com Jesús camina al costat nostre.

L'Arkaiz i la Marga, un matrimoni jove, ens van comentar com, des de joves, en grups de pastoral universitària, en tot el seu procés de parella, van descobrir com Déu els cridava a casar-se, a formar una família, on Déu era un company més de viatge i camí. Amb el temps, l'Iñigo, el seu fill de pocs mesos, també es va apuntar a caminar amb ells l'aventura de la vida. Per a ells va ser com "llançar-se" a la piscina. Fer junts un camí apassionant, on també té un paper molt important la comunitat cristiana, compartir l'Eucaristia i una estona de pregària personal.

Sor Lucia Caram, monja dominica, ens va explicar com es va sentir cridada a trobar-se amb Déu en el silenci i la contemplació. Però, amb tota la gent que s'acosta al convent, amb ganes de xerrar, amb molts problemes i necessitats, i més en aquests temps de crisi, també pot contemplar Déu en el banc d'aliments de Manresa que la mateixa comunitat va iniciar.

I per últim, i fora de guió, ens van presentar la Pilar, una noia del Maresme que cansada del seu ofici i cercant quelcom que donés sentit a la seva vida, va trobar en el Convent de Santa Clara de Manresa, amb sor Lucia Caram i la seva comunitat, un lloc on viure i col·laborar amb tota la tasca social que porten a terme. I gaudint del present continua el seu procés de discerniment.

Tot seguit vam fer un petit diàleg entre els membres de la taula rodona i els assistents que havien preparat les preguntes per grups. I va concloure amb la cançó *Som testimonis de resurrecció*, que tots vam ballar a ritme de Konga.

Un acte senzill on, de manera anecdòtica i divertida, vam poder mostrar als joves assistents i al no tan joves que Déu ens continua cridant.

Els salesians de Barcelona es fusionaran amb València i Sevilla el 2014

(Sergi Rodríguez/ Salesians) Tot coincidint amb la festa de sant Joan Bosco, el rector major, Don Chávez, ha anunciat que l'Espanya salesiana passarà a estar conformada per les inspeccions Mediterrània i Centre-Nord-oest.

La primera estarà formada per les actuals inspeccions amb seu a Barcelona, València i Sevilla, on s'inclouran 79 comunitats i 556 religiosos, amb un territori format per les comunitats autònomes de Catalunya, Balears, Aragó, Comunitat Valenciana, Múrcia, Andalusia, Extremadura i Canàries, la província d'Albacete i l'Estat d'Andorra.

La Centre-Nord-oest, amb 686 religiosos i 64 comunitats, comprendrà les comunitats autònomes de Galícia, Astúries, Cantàbria, País Basc, Navarra, La Rioja, Castella-Lleó, Madrid i Castella-la Manxa.

"Després d'un llarg discerniment en el Consell General, havent pres en consideració el treball de la comissió de la reestructuració i l'opinió de tots vosaltres", explica Pascual Chávez, "es pren una decisió que té com a finalitat optimitzar el personal salesià, revitalitzar el carisma i potenciar l'audàcia evangelitzadora entre els joves", com ha explicat el mateix rector

major dels Salesians, per "renovar la nostra vida consagrada i donar un nou impuls al carisma salesià a Espanya, especialment a l'àrea vocacional".

A partir d'ara, i fins al 2014, s'inicia un camí durant el qual les inspeccions implicades hauran d'anar fent passos per harmonitzar estructures, coordinar processos, establir noves formes d'animació i govern, etc. Aquest itinerari no comença de zero ja que a Espanya es porta anys treballant a escala nacional, coordinant aspectes fonamentals com la pastoral juvenil, escoles, centres juvenils, parròquies, plataformes socials, formació de salesians i educadors, etc. Quan es produeixi el naixement de les noves províncies salesianes, el 2014, en el decret de creació es nomenaran els nous provincials i es fixaran altres aspectes, com ara on hi haurà les seus, el nom oficial, possibles formes de representació en els capítols generals i altres aspectes jurídics que a partir d'ara hauran de ser concretats.

Pascual Chávez demana als salesians espanyols la seva implicació "convençuda i lleial" en aquest procés i ho consideren "com a principal objectiu que ens hem proposat dins del Projecte Europa". "La unificació del territori, del govern i de la gestió de les obres permetrà optimitzar, sens dubte, l'ocupació del personal salesià i seglar i dels recursos estructurals i materials, projectar i prendre opcions valentes en el camp de la missió en aquest moment històric i en aquesta terra tan rica en expressions cristianes i salesianes". Dels 15.952 salesians al món, a Espanya treballen una mica més de 1.200 i dirigeixen 362 obres entre escoles, centres juvenils, parròquies... en els quals s'atén uns 400.000 destinataris. A Espanya hi ha 100 escoles, entre elles 36 amb Formació Professional, on estudien prop de 90.000 alumnes i treballen uns 6.000 professors.

A més, funcionen 103 centres juvenils, en els quals participen 24.000 joves acompanyats per 2.500 animadors. Una altra de les tasques que realitza la congregació al nostre país és el treball en 92 parròquies o esglésies públiques. També hi ha prop de 40 plataformes socials, centres d'atenció per a joves en risc d'exclusió.

Trobada fraterna de les comunitats caputxines

Fra Josep Manuel Vallejo

Barcelona

La trobada fraterna de les comunitats caputxines s'inicià amb una pregària amb rerefons d'Epifania: *Venite exultemus Domine, venite adoremus...* De seguida la presentació de la Jornada, amb el tema *Les dificultats de comunicació del cristianisme en la nostra societat actual*.

Començà les reflexions del matí Antoni Puigverd, escriptor i articulista de *La Vanguardia*, amb una ponència molt rica i suggeridora en què va fer una anàlisi de la societat que tenim, ressaltant que el canvis de civilització són tan grans que "mai més no ens tornarem a trobar a casa" (Z. Baugman). Parlà del fracàs de les Humanitats i de la Cultura, que no ens salven de la barbàrie, de l'irracionalisme, i de l'imperi de l'emoció com a característiques d'aquesta societat "líquida", sense forma, canviant, desconnectada del passat i del futur... Destacà que la superació de la societat patriarcal i autoritària ha derivat en idolatria de la infància, adulta precoç de l'adolescència i eterna adolescència dels adults. Confusió entre realitat i ficció, fetitxisme de la màquina (ordinadors), adoració de l'excés, trivialitat de tot... constitueixen les notes del nostre món. En darrer terme, la ciència com a última fe i els perills de la reinvençió de l'ésser humà a partir de la genètica manipulada.

Peio Sánchez, capellà de Barcelona i director del Departament de Cinema del Bisbat, va explicar l'experiència de la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona, que ja porta la setena edició i enguany ha aplegat 7.000 espectadors amb uns films de primera qualitat. Va insistir a remarcar el gran potencial que tenim a l'Església per difondre aquests films de valors cristians i va descriure l'experiència positiva que fan amb els col·legis.

Toni Matas, director de Barcelona Multimèdia, va donar a conèixer l'edició de la Bíblia en còmic i en suport digital, dibuixada per Picanyol i redactada amb estricta fidelitat al text bíblic segons la versió de la BCI. També mostrà el DVD de Francesc i Clara d'Assís i el projecte de realització de la vida d'Ignasi de Loiola.

La cripta de Pompeia apareixia bellament ambientada amb colors blaus i llums submarines. Se'ns volia recordar que vivim submergits en el Crist des del Baptisme. Una icona de la capella Mater Redemptoris de Marco Rupnic amb el Naixement de Jesús, el Baptisme i el Descens als Inferns presidia la celebració. Pau Tarruell i Carmina, del grup Bufanúvols, portaven el cant, i fra Jacint Duran, provincial dels caputxins, presidia. Al final la coral Stella de Sarrià oferí un breu recital de nades.

A la tarda, Enrique Richard, voluntari de la Fundació Arrels, va compartir la seva commovedora experiència d'acompanyament de persones que viuen al carrer. Ja havia contat altres emotives històries en un article a la revista *Catalunya Franciscana* 233, i ara descobria nous aspectes d'aquestes vides trencades, amb una infinita tendresa i delicadesa.

El punt final de la trobada el van posar Montse Matheu i Daniela Turull, que, juntament amb el conjunt instrumental de Collsuspina (Estrella, Daniel, Víctor i Sara Vallejo), interpretaren fragments del *Magnificat* de Bach i un divertit popurri de nades. Tot plegat una jornada rica, variada i profunda, per viure l'alegria de la fe i, de nou, estrènyer llaços de comunió i fraternitat.

TEMPS DE DÉU, TEMPS DE SILENCI, TEMPS DE PAU

L'URC organitza, en col·laboració amb la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic, amb el Monestir de Montserrat i amb la Cova de Manresa, tandes d'exercicis espirituals obertes a les religioses i religiosos que, en un clima intercongregacional, vulguin fruit d'un temps de Déu, d'un temps de silenci i d'un temps de pau en uns dies de l'estiu.

Enguany no celebrem exercicis a Montserrat per motiu de les obres iniciades.

EE1

Dates: 3 a 9 de juliol

CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET DE VIC

P. Antoni Pou i Muntaner, monjo de Montserrat

"Madurar l'amistat amb Jesucrist amb l'Evangeli de Joan"

Inici: 3 de juliol, diumenge, amb el sopar

Final: 9 de juliol, dissabte, havent dinat

Preu: 275 € (tot inclòs)

Places limitades, atorgades per ordre d'inscripció

Reserva i pagament: URC

EE2

Dates: 7 a 13 d'agost

CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET DE VIC

P. Josep Vilarrúbias, claretià

Inici: 7 d'agost, diumenge, amb el sopar

Final: 13 d'agost, dissabte, havent dinat

Preu: 275 € (tot inclòs)

Places limitades, atorgades per ordre d'inscripció

Reserva i pagament: URC

EE3

EXERCICIS ESPIRITUALS A LA COVA DE MANRESA

juny 11

21 - 30 TONI CATALÀ, sj. (en castellà)

juliol 11

01 - 10 JOSÉ I. GONZÁLEZ FAUS, sj. (en castellà)

11 - 20 ORIOL TUÑÍ, sj. (en català - amb Ev. Lluc)

21 - 30 JOSEP RAMBLA, sj. (en català)

agost 11

31 jul. - 07 XAVIER MELLONI, sj.

(Exercicis de Contemplació - demaneu informació)

16 - 24 VICTORIA HERNÁNDEZ (castellà - Preguar des del cos)

16 - 25 JORDI FONT, ÀLVAR SÀNCHEZ, sj., i M. VALLS, rjm.

(personalitzats)

Reserva i pagament a la Cova de Manresa (tel.: 93 872 04 22)

Tandes obertes. Places limitades

Forma d'inscripció per als Exercicis Espirituals a Vic:

Sol·licitar plaça a Noemí Pujol (secretària de l'URC) per correu electrònic (urc.info@gmail.com), per telèfon (93 302 43 67) o directament a la seu de la plaça Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona)

Incloure-hi les dades següents: nom i cognoms, institut/congregació, adreça postal, correu electrònic i telèfon de contacte.

Una vegada confirmada la plaça, caldrà efectuar el pagament. La plaça es considera coberta en el moment d'haver efectuat el pagament, prèvia sol·licitud de plaça.

Horari d'atenció al públic: de dilluns a divendres, de 15 a 19 h

Pagament: ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

2100-3040-06-2200340826

Indiqueu el nom i el cognom de la persona que s'hi inscriu i al costat les lletres EE1 (Vic, 3-9 de juliol) o EE2 (Vic, 7-13 d'agost)

Organitza: URC-CEVRE en coordinació amb la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic, el Monestir de Montserrat i la Cova de Manresa.

Trobada a Montserrat de membres de les juntes directives de l'URC

Una vegada celebrada la cloenda dels 30 anys de l'URC, com a apèndix al programa aprovat, el dia 26 de març, dissabte, **les religioses i religiosos que han estat membres de les juntes directives** en algun període al llarg d'aquests 30 anys, secretaris generals inclosos, estan convocats a viure a Montserrat una jornada de fraternitat, agraïment, diàleg i pregària.

- Eucaristia
- Reunió acompanyats del P. Abat
- Dinar de germanor

Cal que confirmin la seva assistència a Noemí Pujol (secretària de l'URC) per correu electrònic (urc.info@gmail.com), per telèfon (93 302 43 67) o directament a la seu de la plaça Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona).

Manresa: concert solidari a favor de la Plataforma d'Aliments

Plataforma d'Aliments de la Fundació Rosa Oriol

Volem recordar-vos que la nostra entitat dels Amics de l'Art Romànic del Bages organitza un Concert Solidari a favor de la Plataforma d'Aliments el dissabte 5 de febrer a les 19 h al Teatre dels Carlins de Manresa.

Hi haurà, a més, a l'entrada al teatre una taula de recollida d'aliments, on podeu portar tot tipus de menjar, oli, llet, pasta, galetes, etc.

Val la pena saber que actualment la Plataforma d'Aliments reparteix menjar a més de 700 famílies del nostre entorn.

El concert d'una hora de durada aproximadament anirà a càrrec del grup Poèticament Musical i es musicaran poemes de Miquel Martí Pol.

Si us va bé podeu fer-ne difusió entre les amistats. El concert és obert a tothom i el preu de l'entrada és de 5 €.

La vostra presència és important.

Us hi esperem!

FUNDACIÓ
Cultura i Teatre

Commemoració a Montserrat dels 25 anys d'Arrels Cristianes de Catalunya

Arquebisbe Vives: “Sembla que tots els catòlics del món puguin ser patriotes menys els de Catalunya

(Jordi Llisterra – CR, 29 de gener). Ningú no s'ha quedat a mitges. L'arquebisbe Joan Enric Vives, l'abat Josep Maria Soler i el president delegat del patronat de la Sagrada Família Joan Rigol. Tres de les veus destacades en l'acte que s'ha fet aquest dissabte al matí a Montserrat per commemorar els 25 anys d'Arrels Cristianes de Catalunya.

Joan Enric Vives, com a secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, ha reivindicat el paper de l'episcopat català que s'ha “mantingut i perseverat en la doctrina d'Arrels Cristianes”. Pels bisbes de Catalunya “**continua essent una doctrina social eclesial de referència i ben actual**”, que “no ha perdut vigència”, ha assegurat.

Vives ha definit *Arrels* com “un document que s'inscriu en un solc, en **la tradició d'una encarnació pastoral en la realitat catalana**” i en la idea de Joan Pau II que “fins que l'Església no s'arriba a integrar en una cultura, l'Evangelí no hi arrela i la fe no és prou viva”.

Per això ha lamentat que hi hagi qui digui “que *Arrels* o la seva reivindicació era un nou **nacionalisme exacerb**at, causant de la secularització, de la descristianització, de la manca de vocacions, i tots el mals que vulgueu...”. Vives ha assegurat que es poden “llegir a l'ABC” afirmacions com aquestes: “**Diuen que no tenim vocacions perquè som nacionalistes. Doncs que ho preguntin a Salamanca, que ara tenen zero seminaristes**”.

“Sembla que tots els catòlics del món puguin ser patriotes menys els fidels de Catalunya, i que **tots els bisbes podrien ser patriotes menys els nostres**”. Al costat d'això, Vives ha definit com a “**molt clarificadora la visita de Benet XVI**, plena de missatges profunds per a nosaltres” i “com a episcopat ens hem sentit confortats, valorats i estimats pel Papa”.

“Sense rebaixes”

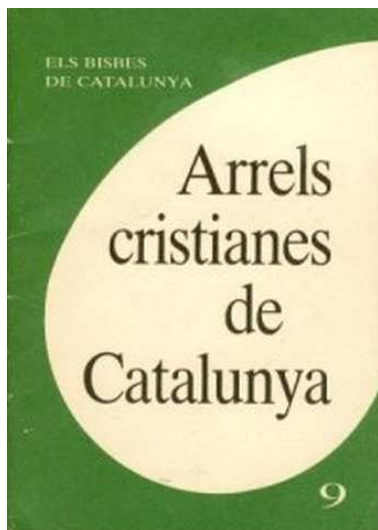
Joan Enric Vives ha tancat l'acte després de la intervenció de l'abat Soler. Les paraules de l'abat han coincidit a destacar la “**gran actualitat del document**” quan afronta la identitat del poble català i la seva condició de nació: “**Mentre no es faci una actualització i sense rebaixes, Arrels Cristianes de Catalunya continua essent vàlid** i ens encoratja a treballar en el nostre moment actual com a poble”.

Soler ha singularitzat el document en el fet que “*Arrels* pot ajudar aquells catòlics que creuen que **parlar dels drets del poble català no té res a veure amb la doctrina social de l'Església** i que parlar-ne és simplement fer política. La reflexió episcopal els pot fer veure

que no es tracta d'una qüestió partidista, ni d'una batalla estrictament política". Josep Maria Soler ha definit *Arrels Cristianes* com un document que "d'una manera molt pedagògica i respectuosa **no fa altra cosa que aplicar la doctrina social de l'Església** —i més particularment el magisteri de Joan Pau II— a la realitat particular de Catalunya".

L'expresident del Parlament **Joan Rigol** també ha situat *Arrels Cristianes* en una continuïtat de la trajectòria de l'episcopat català, citant el cardenal Narcís Jubany quan deia que "l'Església ha de ser aquell element motriu que **doni força i valors a la política sense implicar-se directament en la dinàmica política**".

Tot i això, Rigol ha lamentat que "**respectant excepcions clares com alguna present aquí**

l'episcopat català ha afluixat una mica, s'ha tornat molt dòcil". Rigol ha parlat d'una docilitat episcopal "referent a actituds de diplomàcia convencional, **perdent una mica la visió del seu lligam intern amb l'avatar del propi poble**. Tenim exemples recents que fan llàstima, pensant en la Franja". Per això, ha reclamat "lideratge i la força del nostre episcopat per intentar donar allò que l'Església havia fet al llarg dels segles".

Després d'aquestes intervencions, **Vives** ha remarcat que parlava representant l'episcopat català i que "ningú no dubta que Catalunya té una cultura pròpia i l'episcopat català ho assumeix: sense arrelament a la cultura catalana la fe esdevindria forana, insípida, estranya". **L'anunci prioritari de l'Evangelí, ha dit, "no es contradiu amb un catalanisme democràtic, respectuós"**

L'arquebisbe Vives ha reconegut "mancances i errors", però ha defensat que "en temes com l'Estatut hem mantingut una dignitat: em diran que esperaven més, però **a vegades la vida dóna el que pot**". Per Vives, "**no és fàcil donar una paraula lliure i profètica i alhora que creï unitat entre tots els cristians** que viuen a Catalunya; si no, que ho preguntin al Parlament".

Un nou document?

En tot l'acte també ha planat la necessitat de fer un nou document que actualitzi el contingut d'*Arrels Cristianes de Catalunya*, en un nou context social i després del procés de reforma de l'Estatut. En aquest punt, l'arquebisbe Vives ha respost amb una pregunta: "**Per què l'hem de fer si ja està fet?** No fem el Concili Vaticà II: està fet. El citem, i el mantenim, que no és poc".

Tot i això, ha apuntat que "és possible que els bisbes facin un nou document" en termes semblants a la seva intervenció en l'acte de Montserrat: "**no n'esperin molt més del que acabo de dir**".

L'acte de Montserrat ha estat **l'acte públic commemoratiu més rellevant que s'ha organitzat fins ara arran de l'aniversari d'Arrels Cristianes** i el primer promogut des d'una entitat eclesial. També hi han intervingut el teòleg Antoni M. Oriol i el director de *Qüestions de Vida Cristiana*, Ramon Pla i Arxé, que ha presentat el darrer número de la revista dedicat a aquest document episcopal. L'acte, organitzat amb motiu de la festa de Sant Tomàs d'Aquino, s'havia de fer a la Sala de la Façana, però s'ha traslladat a Basílica per l'afluència de públic.

Vídeos de l'acte produïts per l'Abadia de Montserrat poden veure's a la web de la pròpia Abadia i a www.catalunyareligio.cat.

Un cop d'ull a l'agenda

JORNADA DIOCESANA DE PASTORAL DE LA SALUT. Conferència sobre “El món dels joves, els seus neguits, somnis i oportunitats d'acompanyament”

A càrrec del Gmà. Valerià Simon

Dia: 5 de febrer, dissabte

Lloc: Casal Bisbe Cartaà, Girona

Hora: de 10 a 13 h. **Més informació:** tel. 972 412 720

CONFERÈNCIA SOBRE “ELS DILLUNS DELS DRETS HUMANS”, AMB EL TEMA “CAUSES I CONSEQÜÈNCIES DE L'ACTUAL DESORDRE FINANCER MUNDIAL”

Organitzen: Justícia i Pau i Cristianisme i Justícia

Dia: 7 de febrer, dilluns

Lloc: Cristianisme i Justícia. Roger de Llúria, 13. Barcelona

Hora: 19 h

CURS SOBRE “ELS ORDES MENDICANTS”

Organitza: Institut de Teologia Espiritual de Barcelona

Dies: dilluns, del 7 de febrer al 28 de març

A càrrec de: Francesc Xavier Català Sellés

Hora: de 19 a 21 h

Més informació: Seminari Conciliar, c. Diputació, 231, Barcelona, tel. 934 514 942

SEMINARI SOBRE “NO TENIM ALTRE TEMPS!”. Es tractarà d'analitzar les circumstàncies que marquen el seguiment del Crist en el món actual; quins són els reptes que hem d'afrontar i on hem de cercar respostes pràctiques

Organitza: Casal Lloïola

Dies: 10, 17 i 24

A càrrec de: Josep M. Rambla i Santi Torres

Lloc: c. Balmes, 138, Barcelona

Hora: de 21.30 a 23.30 h

Més informació: tel. 934 156 434; a/e: info@casaloiola.org

Curiositats numèriques per commemorar el número 111 d'Horeb

En sortir avui el núm. 111 d'*Horeb*, presentem com a curiositat que, enguany, hem tingut i tindrem quatre dates poc comunes: 1/1/11; 11/1/11; 1/11/11 i 11/11/11.

Una altra curiositat: si sumes als dos darrers dígit del teu any de naixement l'edat que tens o tindràs aquest any, el resultat serà 111, com el número d'*Horeb* d'avui.

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urb@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urb.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urb@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urb@confer.es / Secretaria: urb.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urb@gmail.com
<http://urb.confer.es>